

МОЛБА

от **Галентин Пламенов Грозев**
гр.

по адм. дело: 12948/2014 г.
по описа на ВАС

срещу:
Определение № 296/12.01.2015 г.
по адм. дело № 12948/2014 г.
по описа на ВАС, VI-то отд.

Уважаеми дами и господа Върховни съдии,

Обжалвам пред Вас в законоустановения срок на основание чл. 229, ал. 1, т. 1 от АПК определение № 296/12.01.2015 г. по адм. дело № 12948/2014 г. по описа на ВАС, VI-то отд. като незаконосъобразно, моля да го отмените и да го върнете за разглеждане в друго отделение и друг състав на ВАС поради следните

СЪОБРАЖЕНИЯ

1. **Не съм пропуснал да подам жалба в срока за обжалване.**

Решението на ВСС, което обжалвам по адм. дело № 12948/2014 г. по описа на ВАС, не ми беше съобщено по никакъв начин.

Съгласно Определение № 6332 от 07.05.2012 г. по адм. д. № 5645/2012 г., 5 чл. с-в на ВАС, което касае абсолютно идентичен на настоящия случай: „От фактическа страна е установено, че Висшият съдебен съвет е обявил оспореното решение по т. 2.3. от протокол № 32 от 13.10.2011 г. в деня на вземането му, но липсват данни за извършено съобщаване (в случая чрез обявяване) пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба. След като в Закона за съдебната власт не е предвидена специална разпоредба относно производството по съдебно обжалване, би следвало да се приложи общата административнопроцесуална разпоредба на чл. 140, ал. 1 от АПК, намираща систематичното си място в дял III Производства пред съд, глава девета Общи разпоредби. Съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК в случаите, когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца.“

Съгласно чл. 8, ал. 2 от АПК сходните случаи се третираг еднакво. Посоченият от мен случай има същите административнопроцесуални характеристики по отношение срока за обжалване, поради което считам, че съдът следваше да приложи чл. 140, ал. 1 от АПК и по адм. дело № 12948/2014 г.

На това основание считам, че съм спазил и срока за обжалване съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК. Срокът за обжалване започва да тече от 25.07.2014 г. и изтича на 25.09.2014 г. Подадох жалбата срещу решението на ВСС на 13.08.2014 г.

Посочените от ответника съдебни актове касаят приложението на чл. 140, ал. 2 от АПК и не касаят настоящия случай.

Освен това, на основание чл. 149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Нито един специален закон не дерогира това право на заинтересованите лица, включително ЗСВ. Аз посочих такива основания, като на това основание също считам, че не съм пропуснал срок за обжалване на административния акт.

2. За мен съществува правен интерес да обжалвам решение Решение 8.1. по Протокол № 35/24.07.2014 г., взето на основание чл. 186, ал. 6 от ЗСВ вр. чл. 186, ал. 1-5 от ЗСВ.

Посочените в обжалваното определение мотиви са почти дословно пренесени от Определение № 7671/30.05.2012 г. по адм. дело № 6583/2012 г., Петчленен състав на ВСС, II колегия. Последното определение обаче е издадено във връзка с кандидатстване за първоначално назначаване на магистрати, поради което мотивите му не могат да се съотнесат механично към конкурса за назначаване на младши прокурори, в който участвах аз.

Аз кандидатствах и издържах конкурс за свободни длъжности за младши прокурори в районните прокуратури, за който са относими:

- чл. 162 от ЗСВ,
- чл. 176, ал. 1, т. 1 от ЗСВ,
- чл. 179-180 от ЗСВ,
- чл. 181 /без ал. 2/ от ЗСВ,
- чл. 182-185 от ЗСВ,
- чл. 186 от ЗСВ и
- чл. 187, ал. 1 от ЗСВ.

При този конкурс не се извършва проверка по чл. 164 от ЗСВ, по аргумент от чл. 186, ал. 5 от ЗСВ.

Доказателство за това е обнародваната в ДВ, бр. 11/07.02.2014 г. обява по решение на ВСС по протокол 05/30.01.2014 г. В тази обява изрично се посочва, че се обявява конкурс за заемане на 30 /тридесет/ свободни длъжности за младши прокурори в районните прокуратури. Никъде в тази обява не се сочи откриването на конкурс за първоначално назначаване.

По тази причина категорично не съм съгласен с твърдението, че е следвало да обжалвам решение, издадено на основание чл. 186а, ал. 6 от ЗСВ /във връзка с конкурс за първоначално назначаване/, както твърди съдът.

Това си заключение съдът прави от механичното пренасяне на горепосоченото Определение, от което са преписани мотивите в тази им част.

Съдът придава на становището на КПЕПК силата на индивидуален административен акт, каквато сила то няма, като посочва, че това становище може да засегне мое право (правно очакване). За мен съществува правната възможност да обжалвам решението на ВСС по чл. 186, ал. 7 от ЗСВ единствено и само по реда на чл. 187, ал. 1 от ЗСВ.

За мен не съществува правото да обжалвам пред съд или пред ВСС становището на КПЕПК /най-малкото защото изобщо не бях уведомен за него/, което е част от процедурата по издаването на окончателното решение на ВСС и което становище само по себе си не може да засегне никакви мои права или интереси от административноправен порядък.

Състави на същото шесто отделение на ВАС, нееднократно и абсолютно непротиворечиво са се произнасяли, че становището на КПЕПК няма обвързваща сила и не произвежда правен резултат, поради което не подлежи на самостоятелно обжалване – Решение № 12560/22.10.2014 г. по адм. дело № 5827/2014 г., VI-то отд. на ВАС, председател на състава съдия

..Следва да се съобрази и обстоятелството,

че дейността на Комисията "Професионална етика и превенция на корупцията", е дейност на помощен орган към Висшия съдебен съвет, неподлежаща на съдебен контрол. На такъв контрол подлежи актът на ВСС, по отношение на който не е налице никое от отменителните основания по чл. 146 от АПК."

Преди по-малко от тридесет календарни дни същият състав на съда, но в рамките на адм. дело № 11454/2014 г. по описа на ВАС, постанови абсолютно противоположно решение № 15118/13.12.2014 г., като посочи в мотивите си, че „Актовете на съответните комисии на ВСС са актове на помощни органи, част от процедурата по провеждане на избора и служат за основа на същия, но решаващият орган е съветът. Проверката за наличие на всички изискуеми условия е негова, а преценката дали кандидатът притежава необходимите професионални и нравствени качества органът извършва, упражнявайки правомощията си по чл. 186 ал.5 от ЗСВ, след като е събрал всички релевантни доказателства.“

Следователно освен всичко останало, и практиката на същия състав на съда, постановил обжалваното определение, ми дава основание да искам отмяната на това определение.

Приложение: Екземпляр от молбата за ответника и квитанция за платена такса.

13.01.2015 г.
гр. София

С уважение:

/Г. Дрозев/

